

תורה אור • פרשת מקץ • מאמר 14

ביאור על פסוק כי אתה נרי הנה בארוממך...

ביאור הפסוק "כי אתה נרי ה' וה' יגיה חשכיי"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/14](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/14)

1 ביאור על פסוק כי אתה נרי הנה בארוממך לשון נוכח יש בי פירושים. הא' מלמעלמ"ט [מלמעלה למטה] הרוממות שלמעלה יומשך למטה יחיד חי העולמים מלך שהוא לבדו יחיד ומיוחד וחי העולמים נמשך להיות במלי ריבו רבבות עלמין.

ביאור על הפסוק "כי אתה נרי". והנה, במילים "ארוממך", שהן בלשון נוכח, יש שני פירושים. הראשון הוא מלמעלה למטה: הרוממות שלמעלה תימשך למטה — "יחיד חי העולמים מלך": שהוא לבדו יחיד ומיוחד, ו[כתור] "חי העולמים" הוא נמשך להיות במלכות [על] ריבוא רבבות עולמות.

2 ובכהאריז"ל [ובכתבי האריז"ל] כי [כתב] שע"י צמצום ומקום חלל כו' כי א"א להיות עולמות וברואים כלל מבחי א"ס בעצמו וכל המשכות עליונות נמשכו במלי כנודע כי י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] נמשכו למטה במלי לפי שרגליה יורדות כו'.

ובכתבי האריז"ל כתוב ש[הדבר נעשה] באמצעות צמצום והחלל הפנוי וכו' — שכן אין אפשרות שעולמות ונבראים יתהוו כלל מבחינת אין סוף עצמו. וכל ההמשכות העליונות נמשכו במלכות, כידוע, שכן י"ג תיקוני דיקנא [תיקוני הזקן] נמשכו למטה במלכות, לפי ש"רגליה יורדות" וכו'.

3 ולכן נקי המלי בשם עטרה בספרי המקובלים כי המלכות היא בחי כ"ע [כתר עליון] שנמשך במלי. וגם ארוממך לרומם המלי מלך יחיד חי העולמים

לכן בספרי המקובלים נקראת המלכות בשם עטרה [כתר], משום שהמלכות היא בחינת כתר עליון הנמשך לתוך המלכות. וגם "ארוממך" [פירושו] לרומם את המלכות, "מלך יחיד חי העולמים".

כנודע כי מלי דאצי נעשה עתיק לבריא' [לבריאה] בחי יחיד כדי להיות חי העולמי [העולמים] וצריך לרומם המלי בבחי יחיד עד מלי דא"ס ממטה למעלה.

כידוע, מלכות דאצילות נעשית עתיק [הפנימיות של כתר] לעולם הבריאה, בחינת "יחיד", כדי להיות "חי העולמים". ויש לרומם את המלכות בבחינת "יחיד", עד מלכות דאין סוף, מלמטה למעלה.

4 וב' בחי' אלו הן שבת וחנוכה. כי שבת העלאה ממטה למעלה וחנוכה המשכה מלמעלה למטה. ושתי הבחינות הללו הן שבת וחנוכה: שבת היא עלייה מלמטה למעלה, וחנוכה היא המשכה מלמעלה למטה.

והעלאה זו היא ענין הבירורים מצמיח חציר לבהמה אלף טורין כו' שהם מבחי אל שדי במילואו כו'. ועלייה זו היא ענין הבירורים (birurim; תהליך של בירור וזיכוך): "מצמיח חציר לבהמה"; "אלף טורין" וכו', שמקורם בבחינת אל שדי (Kel Shaddai) במילואו וכו'.

5 והיינו שנכלל בבהמה להיות אין כי ענין הבירורים הוא להיות מיש אין כי בהמשכה נעשה מאין יש שם ב"ן [שם ב"ן] ס"ג [שם ס"ג] גס שהוא ישות והבירור הוא לאהפכא מיש לאין והיינו ע"י שם מ"ה [שם מ"ה] בחי' בטול.

כלומר, היא נכללת בבהמה ונעשית "אין" (אין, כלומר אינה עומדת עוד כמציאות לעצמה). שכן עניינם של הבירורים הוא להפוך "יש" (יש, מציאות) ל"אין". בהמשכה נעשה מ"אין" "יש" — השמות ב"ן [ו] ס"ג, שהם גסים ומבטאים ישות (ישות); והבירור הופך אותה מ"יש" ל"אין", וזאת באמצעות שם מ"ה, בחינת ביטול.

6 ולמטה הנה בחי' זו היא בנפש הבהמית כד אתכפייא כו' שעייז מגביה למעלה מאד

למטה, בחינה זו מצויה בנפש הבהמית כאשר היא נכפפת, "כד אתכפייא" וכו', ועל ידי כך היא מתרוממת למעלה מאוד.

כי נה"ב [נפש הבהמית] שרשה מעולם התהו כמו כל המאכלים הגשמיים שירדו בשב"כ [בשבירת הכלים] מעולם התהו. ולכן אמרו חמרא וריחנא פקחין. ואמרו לא אכילנא בישרי [בישראל] דתורא כו' שהם משרש עליון.

כי שורשה של הנפש הבהמית הוא מעולם התהו, כמו שורשם של כל המאכלים הגשמיים, שירדו מעולם התהו בשבירת הכלים. לכן אמרו: "חמרא וריחנא פקחין". ואמרו: "לא אכילנא בישר" דתורא" וכו', שכן הם משורש נעלה.

וכן נה"ב [נפש הבהמית] שבאדם שרשה משם כי היא נלקחה משמרי האופנים והחיות שבמרכבה פני ארי [אריה] ממנו נמשך חיות כל החיות.

וכך גם שורשה של הנפש הבהמית שבאדם הוא משם, שכן היא נלקחה משמרי האופנים והחיות שבמרכבה: מפני האריה נמשכת חיות (כוח החיים) של כל חיות הבר;

ומפני שור חיות הבהמות. ומפני נשר חיות העופות כו'. וכולם שרשם מעולם התהו שירדו בבריאה בשב"כ [בשבירת הכלים].

ומפני השור נמשכת חיותן של הבהמות; ומפני הנשר נמשכת חיותם של העופות וכו'. שורשם של כולם בעולם התהו, [שממנו] ירדו לעולם הבריאה בשבירת הכלים.

7 והנה ענין עולם התהו הוא שלא היה התכללות מחמת רבוי אור ומיעוט כלים שהי' [שהיה] תגבורת האור

והנה, עניינו של עולם התהו הוא שלא הייתה בו התכללות בין המידות, בגלל ריבוי האור ומיעוט הכלים, כך שהאור גבר בעוצמה;

כמו בלע בן בעור ושם עירו דנהבה דין הבה דין גמור בלי התכללות לפי שהוא דין חזק. כמו במקרה של "בלע בן בעור ושם עירו דנהבה": דנהבה נקראת "דין הבה" — "תן דין!"; זהו דין גמור שאין בו התכללות, משום שזהו דין חזק.

8 וכן יובב חסד כו' ולכן א"א להיות התכללות כו'. משא"כ שם מ"ה [שם מ"ה] בחי' בטול עולם התיקון רבוי כלים ומיעוט האור ונעשה חלישות האור.

וכן יובב הוא חסד וכו'; לכן אין אפשרות להתכללות וכו'. לא כן בשם מ"ה, בחינת הביטול, בעולם התיקון: ריבוי כלים ומיעוט האור, ועל כן נחלש האור.

ולכן הגם שיש בו דין מ"מ אינו חזק כ"כ [כל כך] ויוכל להיות התכללות כו'. לכן, אף שיש בו דין, בכל זאת הוא אינו חזק כל כך, ויכולה להיות התכללות וכו'.

9 ונה"ב [ונפש הבהמית] שרשה מתהו משא"כ נה"א [נפש האלקית] היא מבחי' תקון. ולכן היא המבררת כו'. ונה"ב [ונפש הבהמית] כד אתכפיא היא הגבה למעלה כו'.

לנפש הבהמית שורש בתהו (Tohu) [עולם התהו], ואילו נפש האלקית היא מבחינת תקון (Tikkun) [עולם התיקון]; לכן היא המבררת וכו'. וכאשר נפש הבהמית נכפית, היא מתעלה למעלה מאוד וכו'.

וזהו צעק לבם דקאי על נה"ב [נפש הבהמית] שהיא בחי' לב וצעקה היא העלאה ממטלמ"ע [ממטה למעלה] במאד.

וזהו [המשמעות של] "צעק לבם", המתייחס לנפש הבהמית, שהיא בחינת הלב; וצעקה היא עלייה מלמטה למעלה במאד (meod) [בעוצמה מרבית].

10 וזו היא העלאה לבחי' המלי' ארוממך למעלה מעלה עד הכתר כי הכל נעשה ממותר מוחין בחי' שערות כו' כי לגבי א"ס ב"ה בעצמות אין לו שייכות וערך ויחוס עם בריאת העולמות.

וזהו עליית בחינת מלכות: "ארוממך", מעלה מעלה עד כתר. שהרי הכול נעשה מעודפי המוחין (כוחות השכל), בחינת שערות וכו'; כי לגבי אין סוף ברוך הוא, בעצמות [שלו], אין לו שייכות, ערך או יחס לבריאת העולמות,

אלא ע"י שערות מותר מוחין הארה בעלמא שאינו נוגע לעצמותו כמו אם יחתוך השער לא יכאב כו' רק שמקבל יניקה דרך שער מצומצמת מאד ממותר מוחין כו'.

אלא באמצעות שערות — עודפי המוחין — הארה בלבד, שאינה נוגעת בעצמותו, כשם שאם גוזרים את השערה אין הדבר מכאיב וכו'; אלא ש[הבריאה] מקבלת יניקה באמצעות שערות, מצומצמת מאוד, מעודפי המוחין וכו'.

11 וכאשר ישים האדם אל לבו שאין זה רק הארה בעלמא להיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] וסוכ"ע אי לזאת תגדל הצעקה בלב כו'. וזהו בחי' רצוא בחי' הפתילה.

וכשאדם נותן אל לבו שאין זה אלא הארה בלבד, [המשמשת כ] אור של ממלא כל עלמין ושל סובב כל עלמין, על כן תגדל הצעקה שבלב כו'. וזהו בחינת רצוא (ריצה והשתוקקות לעלות), בחינת הפתילה.

אך אם רץ לבך שוב לאחד המשכה מלמעלמ"ט [מלמעלה למטה] בחי' חנוכה כי הפתילה היא כבה מהר וגם אינה מאירה כ"כ [כל כך] והיינו ע"י השמן.

אך "אם רץ לבך שוב לאחד" — יש לשוב ולהמשיך מלמעלה למטה, בחינת חנוכה. שהרי הפתילה כבה במהרה וגם אינה מאירה כל כך; והדבר נעשה באמצעות השמן.

12 וענין השמן הנה בכל הדברים יש שמן כו' כי יש חכמה דאצי' וחכמה דבריאה כו'

וענין השמן: בכל הדברים יש שמן וכו', שכן יש חכמה של עולם האצילות וחכמה של עולם הבריאה וכו',

עד שנעשה חכמה דעשיה היא התורה שלפנינו המלובשת בגשמיות ויש תורה דבריאה שע"ז אמרו קיים אאע"ה [אברהם אבינו עליו השלום] את התורה עד שלא ניתנה דהיינו קודם התלבשותה בעוה"ז הגשמי. עד שהיא נעשית חכמת עולם העשיה, והיא התורה שלפנינו, המלובשת בגשמיות. ויש תורה של עולם הבריאה, שעליה אמרו: "קיים אאע"ה את התורה עד שלא ניתנה", כלומר, לפני שהתלבשה בעולם הגשמי הזה.

13 ולכן קיים מצות תפלין הגם שלא נכתב עדיין קדש לי כל בכור שלא היה יצ"מ [יציאת מצרים] כלל.

לכן קיים את מצוות התפילין, אף ש"קדש לי כל בכור" עדיין לא נכתב, שכן יציאת מצרים כלל לא התרחשה.

וכן מילה קיים ג"כ קודם שמל א"ע [את עצמו] בגשמיות כי ענין מילה היא הסרת הערלה שלא יהיה יניקת החיצונים וקיים אאע"ה [אברהם אבינו עליו השלום] מצוה זו למעלה שהסיר יניקת החיצוני [החיצונים] אך שלא היתה מצוה זו מלובשת בגשמיות מעשה המילה ממש וזהו עד שלא ניתנה

וכך גם במילה: הוא קיים אותה עוד לפני שמל את עצמו בגשמיות. שכן עניינה של המילה הוא הסרת הערלה, כדי שהחיצונים לא יקבלו יניקה; אברהם אבינו ע"ה קיים מצוה זו למעלה, בכך שהסיר את יניקת החיצונים. אלא שמצוה זו לא הייתה מלובשת בגשמיות, במעשה המילה עצמו. וזהו [הפירוש של] "עד שלא ניתנה".

ועיקר המשכת השמן הוא להיות המשכת ח"ע [חכמה עילאה] כי יש ח"ע [חכמה עילאה] וח"ת [וחכמה תתאה]. חכמה תתאה שנלקחה מן המדות.

ועיקר המשכת השמן הוא המשכה של חכמה עילאה, שכן יש חכמה עילאה וחכמה תתאה. חכמה תתאה היא זו שנלקחה מהמדות.

14 וח"ע [וחכמה עילאה] למעלה מן המדות דו"ר [דחילו ורחימו] רו"ד [רחימו ודחילו] יראה תתאה מיחודא תתאה במלי משא"כ יראה עילאה בחכמה עילאה

והחכמה העליונה היא למעלה מן המדות. דחילו ורחימו, רחימו ודחילו (יראה ואהבה, אהבה ויראה): היראה התתאה נובעת מיחודא תתאה שבמלכות, ואילו היראה העילאה היא בחכמה העליונה.

ושרשה מו"ס [מוחא סתימאה] שהיא מגבורה דעתיק שמשם נמשך השערות בבחי' י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא]. אבל מקורם ושרשם הוא במו"ס [במוחא סתימאה] ולא אבא דאצי.

ושרשה במוחא סתימאה (המוח הנסתר), שהיא מגבורה דעתיק, שממנה נמשכות השערות בבחינת י"ג תיקוני דיקנא (תיקוני הזקן). אבל מקורם ושרשם הוא במוחא סתימאה, ולא באבא (חכמה) דאצילות.

15 והיינו בחי' חכמה שבכתר ע"פ קבלת מהרמ"ק [מהרבי משה קורדובירו] וע"פ קבלת האריז"ל [האריז"ל זכרנו לברכה] היא הגבה למעלה במלי דא"ס

זו בחינת החכמה שבכתר, לפי קבלת רבי משה קורדובירו (הרמ"ק); ולפי קבלת האריז"ל, היא למעלה עוד יותר, במלכות דאין סוף.

ומקור זה נמשך בתורה שלפנינו בגשמיות נתב"ס [נתנה בסיני] דייקא אשר אנכי מצוך הוא בהיום לעשותם דייקא משא"כ למעלה היא דרך השתלשלות מעילה לעלול בכמה רבבות מדרגות.

מקור זה נמשך אל התורה הגשמית שלפנינו, שניתנה בסיני, ודווקא כך: הציווי "אשר אנכי מצוך" הוא דווקא ב"היום לעשותם". לעומת זאת, למעלה הוא נמשך בדרך ההשתלשלות, מעילה לעלול, דרך רבבות מדרגות.

וא"כ רחוקה היא מאד בחי' מלי' מבחי' מו"ס [מוחא סתימאה] חכמה שבכתר. אבל בעשיה גשמיות נמשך
שלא כדרך ההשתלשלות:

אם כן, בחינת מלכות רחוקה מאוד מבחינת מו"ס (מוחא סתימאה, החכמה הסתומה), החכמה שבכתר. אבל אל
עולם העשיה הגשמי נמשך המקור הזה שלא כדרך ההשתלשלות.

16 וזהו ענין נס דחנוכה שטמאו היונים כל השמנים כי הם מבחי' חכמה דקליפה. כי בכל נקי' רישא דדהבא
ופרס ומדי' ב' זרועות כו' ולא נשאר אלא פך א' בחותמו של כה"ג [כהן גדול].

וזהו עניינו של נס חנוכה: היוונים טמאו את כל השמנים, מפני שהם שייכים לבחינת החכמה של הקליפה. בכל
נקראת "רישא דדהבא" (ראש של זהב), ופרס ומדי' הן שתי הזרועות וכו'; ולא נותר אלא פך אחד [של שמן], חתום
בחותמו של הכהן הגדול.

חותם הוא יסוד וכה"ג [וכהן גדול] הוא כהנא רבא רב חסד שהוא ב"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] דיקנא דכהנא
רבא.

החותם הוא יסוד; והכהן הגדול הוא "כהנא רבא" (הכהן הגדול), "רב חסד", והוא שייך לשלושה עשר תיקוני דיקנא
(תיקוני הזקן), וקנו של הכהן הגדול.

וכהנא רבא המקור הוא מו"ס [מוחא סתימאה] הני"ל.

ומקורו של הכהן הגדול הוא מוחא סתימאה (המוח הנסתר), שהוזכרה לעיל.

וזהו ענין הוי' הוי' אל רחום וחנון כו' שלהיות אל רחום וחנון כו' שהן הי"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] שראשיתם
היא מבחי' אל צ"ל המשכה מבחי' הוי' הוי' ב' פיאות כו'. שהוא המקור הנמשך ממ"ס [ממוחא סתימאה] כו'.
וזהו פירוש "הוי' הוי' אל רחום וחנון" וכו': כדי שיהיו "אל רחום וחנון" וכו', שהם שלושה עשר תיקוני דיקנא
שראשיתם בבחינת "אל", צריכה להיות המשכה מבחינת "הוי' הוי'", שתי הפיאות וכו', שהוא המקור הנמשך
ממוחא סתימאה וכו'.

17 והנה בתורה כתיב הוי' הוי' ופסיק טעמא בגווייהו.

והנה, בתורה נאמר "הוי' הוי'", והטעמים מפסיקים ביניהם.

ובנביאים כתיב כי אתה נרי הוי' והוי' יגיה חשכי. הוי' והוי' בתוס' [בתוספת] וי"ו המחבר ואינו פסיק כו'.

ובנביאים נאמר: "כי אתה נרי הוי' והוי' יגיה חשכי" — "הוי' והוי'", בתוספת ו' החיבור, ואין ביניהם הפסק וכו'.

הענין הוא כי הנה כתיב חנון ורחום ה'. וכתיב ה' רחום וחנון. שיש ב' הויות א' בז"א להיות עולמות הברואים כו'. והא' בא"א להיות חנון ורחום.

העניין הוא כך: נאמר "חנון ורחום ה'", ונאמר "ה' רחום וחנון". יש שתי בחינות של הוי': האחת בז"א, כדי שיהיו עולמות של נבראים וכו'; והשנייה באריך אנפין [פרצוף עליון שבכתר], כדי שיהיו חנון ורחום.

18 והנה ה' רחום וחנון הוא בא"א המשכת הוי' דא"א ב' פאות כו'. להמשיך י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] בז"א

והנה, "ה' רחום וחנון" הוא בחינת אריך אנפין: המשכת הוי' של אריך אנפין, שתי הפאות וכו', כדי להמשיך את שלושה עשר תיקוני דיקנא (תיקוני הזקן) בז"א (זעיר אנפין, המדות);

אבל חנון ורחום ה' היינו המשכת חנון ורחום י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] בז"א להיות הז"א בשם הוי' כו'.

אבל "חנון ורחום ה'" פירושו המשכת "חנון ורחום", שלושה עשר תיקוני דיקנא, בז"א, כדי שז"א יהיה בשם הוי' וכו'.

19 וזהו כי אתה נרי ה' היינו הוי' דז"א שהוא בבחי' השתלשלות [השתלשלות] מ"ג ת"ד [תיקוני דיקנא] והוא נגד

דורות הראשונים שהיתה נשמתם בעצם במעלה עליונה.

וזהו [פירוש] "כי אתה נרי ה'": הכוונה היא להוי' דז"א (המידות), שהיא בבחינת השתלשלות מ"ג תיקוני דיקנא (שלושה עשר תיקוני הזקן). עניין זה מקביל לדורות הראשונים, שנשמותיהם היו בעצם במעלה עליונה.

משא"כ והוי' יגיה חשכי. חשכי עקבות משיחא נמשך משם הוי' דא"א שלא כדרך ההשתלשלות וצ"ל וי"ו החבור להמשיך ממקום עליון כזה.

מה שאין כן "והוי' יגיה חשכי": "חשכי", כלומר [התקופה של] "עקבות משיחא", נמשך משם הוי' דאריך אנפין (הפרצוף העליון), שלא בדרך ההשתלשלות; ויש צורך בו' החיבור כדי להמשיך ממקום נעלה כל כך.

20 והיינו ע"י צדקה וכמאמר רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] אין ישראל נגאלין אלא בצדקה.

וזה נעשה באמצעות צדקה, וכמאמר חז"ל: "אין ישראל נגאלין אלא בצדקה".

כי על צדקה נאמר זורע צדקות שהיא בבחי' זריעה כמו הגרעין הנזרע בארץ שמצמיח הרבה מחמת כח הצומח אשר בארץ שהיא בהעלם ויש בו בחי' א"ס להצמיח עד אין קץ.

כי על הצדקה נאמר "זורע צדקות", שכן היא בבחינת זריעה: כמו גרעין שנזרע באדמה ומצמיח הרבה בזכות כוח הצמיחה שבארץ, שהוא בהעלם, ויש בו בחינה של אין סוף, כדי להצמיח [דברים] בלי סוף.

כך הצדקה היא בבחי' זריעה שיש בה בחי' כח א"ס בהעלם שהוא מבחי' א"א סתימא דכל סתימין.

כך גם הצדקה היא בבחינת זריעה, שיש בה בחינה של כוח אין סוף בהעלם, שמקורו בבחינת אריך אנפין, "סתימא דכל סתימין".

21 ועיי' מתרבה גלוי אור א"ס עצמו שהי' [שהיה] בהעלם במ"ס [במוחא סתימאה] קודם שירד לימשך ביי'ג ת"ד

[תיקוני דיקנא] וזה הי' [היה] ג"כ בחנוכה שטמאו כל השמנים למטה

ובאמצעות זאת מתרבה גילוי אור אין סוף עצמו, שהיה בהעלם במוחא סתימאה (המוח הנסתר) קודם שירד להימשך ביי'ג תיקוני דיקנא (תיקוני הזקן). וכך היה גם [כך] בחנוכה: טמאו למטה את כל השמנים,

ולא היה אפשר להמשיך כ"א ע"י הפך של שמן שבחותמו של כה"ג [כהן גדול] כהנא רבא הנ"ל.

ולא היה אפשר להמשיך אלא באמצעות פך השמן שהיה חתום בחותמו של הכהן הגדול, "כהנא רבא", שהוזכר לעיל.

וענין השמן הוא ההעלם שהרי השמן נבלע בפתילה. ומשם מאיר ביתר שאת כאשר השמן נמשך אחר הפתילה.

עניין השמן הוא העלם, שכן השמן נבלע בפתילה; ומשם הוא מאיר בעוצמה יתרה כאשר השמן נמשך בעקבות הפתילה.

22 והנה ע"י בחי' השמן והפתילה נעשה ב' גווני אור נהורא תכלא ע"י הפתילה שהוא רק שיהא האור

נאחז אבל אינו מאיר כ"כ [כל כך] אלא ע"י השמן שהוא המאיר אור צח ובהיר. נהורא חיורא

והנה, באמצעות בחינת השמן והפתילה נוצרים שני גווני אור: האור הכחול (נהורא תכלא, nehora techela) נוצר באמצעות הפתילה, שתפקידה רק לאפשר לאור להיאחז, אך היא אינה מאירה בעוצמה רבה; האור מאיר באמצעות השמן, המפיץ אור צח ובהיר: האור הלבן (נהורא חיורא, nehora chivra).

דהיינו שיהא בגלוי לנוכח כאילו רואה ולא בדמיונות במחשבה לבדה שנקי' העלם ולא גלוי כדמותנו כו'.

כלומר, שהדבר יהיה גלוי לנוכח, כאילו רואים אותו, ולא בדמיונות (dimyonos) שבמחשבה בלבד, הנקראים העלם ולא גילוי: "כדמותנו" (kidmuseinu) וכו'.

23 וענין ב' נהורין נהורא תכלא ונהורא חורא הן ב"פ [ב' פעמים] רחימו שבאמצע ב"פ [ב' פעמים] דחילו כי יו"ד דחילו וה"א רחימו והו"ו רחימו והה' דחילו.

ושני האורות, האור התכול והאור הלבן, הם שתי [הופעות של] "אהבה" (רחימו) שבאמצע שתי [הופעות של] "יראה" (דחילו): היו"ד היא יראה, הה"א הראשונה היא אהבה, הו"ו היא אהבה, והה"א [האחרונה] היא יראה.

והענין כי יש יראה עילאה בחכמה בחי' בטול ממש. משא"כ יראה תתאה בחי' פחד במלכות שלא למרוד במלך זעות מחיל כסא.

ההסבר הוא שיש יראה עילאה בחכמה, בחינת ביטול ממש. לעומתה, יראה תתאה היא בחינת פחד שבמלכות: שלא למרוד במלך, "זעות מחיל כסא".

24 וכולם משמיעים ביראה ופחד כו'. והיא פחד מבחי' חיצונית. אבל יראה עלאה היא בחי' בטול ממש מאחר שאין עוד מלבדו.

"כולם משמיעים ביראה ופחד כו'". זהו פחד שמקורו בחיצוניות (הממד החיצוני). אבל יראה עליונה היא בחינה של ביטול ממש, שכן "אין עוד מלבדו".

והוא ענין תפלת י"ח כריעות והשתחוואות המשכת הבטול. ושני פעמים רחימו היינו ה' עלאה בינה היא אהבה בתענוגים

וזהו עניינן של הכריעות וההשתחויות בתפילת שמונה עשרה: המשכת הביטול. ושתי [הופעות של] "רחימו" הן: ה"א עליונה, בינה (הבנה), שהיא "אהבה בתענוגים",

והיא אהבה הבאה מלמעלה ורחימו בוי"ו הוא ז"א אהבה שע"י ההתבוננות נפש המשכלת ממטה למעלה וזהו ואהבת ב"פ [ב' פעמים] אור כו' וד"ל [ודי למבין]:

והיא אהבה שבאה מלמעלה; ו"רחימו" שבו"ו הוא ז"א [זעיר אנפין, המידות הרגשיות], אהבה ש[נולדת] מהתבוננות הנפש המשכלת, מלמטה למעלה. וזה [הטעם לכך ש]"ואהבת", שפירושו "ותאהב", הוא [בגימטריה] פעמיים "אור" וכו'; וד"ל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת <https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/> ואת [likuteitorah.com](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com) בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). להלן למדוד, וברכות הרבי: [/likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha](https://www.likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha) (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיום חגיגי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל-Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © [likuteitorah.com](https://www.likuteitorah.com)

מתוך [/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/14/](https://www.likuteitorah.com/he/torah-ohr/mikeitz/14/)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק